

## Iš Senojo Testamento Pranašų knygos

### TURINYS:

- Iš Izaijo knygos (Iz 39, 5-7)
- Iš Jeremijo knygos (Jer 15, 1-6)
- Iš Danieliaus knygos (Dan 14, 23-42)
- Iš Amoso knygos (Am 4, 1-2; Am 5, 7-12)

### Iš Izaijo knygos:

<sup>5</sup> Tada Izaijas pasakė Hezekijui: „Išgirski Galybių VIEŠPATIES žodį: <sup>6</sup> 'Štai ateis dienos, kai visa, kas tik yra tavo rūmuose, visa, ką tavo protėviai yra sukrovę iki šios dienos, – visa bus išgabenta į Babiloną. Nieko neliks, – sako VIEŠPATS! <sup>7</sup> Ir iš tavųjų palikuonių, kurių susilauksi, kai kurie bus paimti, – bus eunuchai Babilono karaliaus rūmuose!'“ (Iz 39, 5-7)

### Iš Jeremijo knygos:

Galutinis Dievo atsakymas

<sup>1</sup> VIEŠPATS man tarė: „Net jei pats Mozė ir Samuelis man juos užtartų, – ir tai mano širdis į šitą tautą nelinktų. Varyk juos man iš akių, tegu eina sau! <sup>2</sup> Jeigu jie klaustų: 'Kur mes eisime?' – atsakyk jiems: 'Štai ką pasakė VIEŠPATS: kas paženklintas marui – mirs maru, kas paženklintas kalavijui – žus nuo kalavijo, kas paženklintas badoi – nuo bado mirs, kas paženklintas nelaisvei – išeis į nelaisvę! <sup>3</sup> Keturias rykštes nutariau jiems skirti, – sako VIEŠPATS: – kalaviją, kad mirtį neštų, šunis, kad kūnus tąsytų, padangių paukščius ir lauko žvėris, kad surytų ir sudraskytų. <sup>4</sup> Padarysiu juos siaubu visoms karalystėms žemėje kaip bausmę už tai, ką Judo karalius Manasas, Hezekijo sūnus, padarė Jeruzalėje“.

Jeruzalės galas

<sup>5</sup> Kam tavęs bus gaila, Jeruzale,

kas tave paguos?

Kas sustos tavęs paklausti,

kaip gyvuoji?

<sup>6</sup> Tu pati mane atmetei, – tai VIEŠPATIES žodis, –

tu pati man atgręžei nugarą.

Todėl pakėliau prieš tave savo ranką,



kad tave sunaikinčiau, –  
pavargau besigailėdamas. (Jer 15, 1-6)

## Iš Danieliaus knygos:

Danielis ir Slibinas

Ten buvo ir didžiulis Slibinas, kurį babiloniečiai irgi garbino. <sup>24</sup> Karalius tarė Danieliui: „Tu negali sakyti, kad šis nėra gyvas dievas, todėl pagarbink jį“.

<sup>25</sup> Danielis atsakė: „Aš garbinu Viešpatį, savo Dievą, nes tik jis yra gyvasis Dievas. <sup>26</sup> Karaliau, duok man leidimą, ir aš užmušiu šį Slibiną be kalavijo ar lazdos“. – „Aš duodu tau leidimą“, – atsakė karalius.

<sup>27</sup> Tuomet Danielis paėmė deguto, taukų ir plaukų, juos drauge pavirino, padarė iš jų gniužulus ir pamaitino Slibiną. Kai Slibinas juos suėdė, jis persprogo. „Žiūrėkite, – pasakė Danielis, – ką jūs garbinate!“

<sup>28</sup> Kai babiloniečiai apie tai išgirdo, jie labai susierzino ir susibūrė prieš karalių. „Karaliumi tapo žydas! – jie sakė, – jis sunaikino Belį, užmušė Slibiną ir išžudė kunigus!“ <sup>29</sup> Jie nuėjo pas karalių ir pareikalavo: „Išduok mums Danielį! O jei ne, užmušime tave ir tavo šeimą!“ <sup>30</sup> Karalius, matydamas, kad jie smarkiai jį puola, reikalo verčiamas atidavė jiems Danielį. <sup>31</sup> O jie įmetė jį į Liūtų narvą. Ten jis išbuvo šešias dienas. <sup>32</sup> Septyni liūtai buvo narve. Kasdien jie buvo maitinami dviem lavonais ir dviem avimis, bet tuo metu neduota jiems nieko, kad jie tikrai suėstų Danielį.

<sup>33</sup> O Judėjoje tuo metu gyveno pranašas Habakukas. Jis, išsiviręs troškintos avienos ir įtrupinęs duonos į puodą, ėjo į laukus, nešdamas jį plovėjams. <sup>34</sup> Viešpaties angelas tarė Habakukui: „Nunešk valgi, kurį laikai rankoje, į Babiloną Danieliui Liūtų narve“.

<sup>35</sup> „Viešpatie, – atsakė Habakukas, – aš Babilono niekad nesu matęs, nei aš žinau, kur yra tas narvas!“ <sup>36</sup> Viešpaties angelas paėmė jį už galvos ir, pakėlęs už galvos plaukų, vėjo gūsiu padėjo jį Babilone tiesiai ant narvo. <sup>37</sup> „Danieli, Danieli, – šaukė Habakukas, – imk valgi, kurį Dievas tau atsiuntė!“

<sup>38</sup> „Tu, Dieve, atsiminei mane! – tarė Danielis, – nepalikai tų, kurie tave myli!“ <sup>39</sup> Danieliui pradėjus valgyti, Viešpaties angelas tuojau pat sugrąžino Habakuką į jo kraštą.

<sup>40</sup> Septintą dieną karalius atėjo Danielio apraudoti. Jis priėjo prie narvo ir žvilgtelėjo į vidų – ten tarp liūtų sėdėjo Danielis! <sup>41</sup> Karalius sušuko visu balsu: „Didis esi tu, Viešpatie, Danielio Dieve, nėra jokio kito, tik tu!“ <sup>42</sup> Danielį jis išleido ir įmetė į narvą tuos, kurie norėjo jį pražudyti. Jie buvo bemat jo akyse suryti. (Dan 14, 23-42)



## Iš Amoso knygos:

Pranašas įspėja apie neteisingiems turtuoliams grėšiančią bausmę:

Pirmoji nelaimė

<sup>7</sup> Vargas jums, paverčiantiems teisingumą metėlėmis

ir žemėn metantiems teisumą!

<sup>8</sup> Tas, kuris padarė Sietyną ir Orioną,

paverčia mirtiną tamsą rytmečiu,

pakeičia dieną naktimi,

pasišaukia jūros vandenį

ir išlieja juos ant žemės veido, –

jo vardas yra VIEŠPATS!

<sup>9</sup> Žaibuoja sunaikinimu galiūnams, –

sunaikinimas užklumpa tvirtovę.

<sup>10</sup> Nekenčiama to, kuris sudraudžia vartuose,

ir bjaurimasi tuo, kuris sako tiesą.

<sup>11</sup> Todėl, kad trypėte vargšą

ir plėšėte iš jo mokesčius už grūdus,

nors pasistatėte namus iš tašytų akmenų,

bet juose negyvensite,

nors užsiveisėte rinkinius vynuogynus,

bet jų vyno negersite.

<sup>12</sup> Nes žinau, kokia aibė jūsų nusikaltimų

ir kaip sunkios jūsų nuodėmės, –

engiate teisiuosius, imate kyšius,

nustumiate į šalį pavargėlius vartuose!

(Am 5, 7-12)

Pranašas Amosas įspėja turtingas bet nejautrias skurstantiems Jeruzalės moteris. Iš tiesų asirų ir babiloniečių kariai, užėmę miestą, imdami į nelaisvę naudodavo kablius išvilkti į gatvę namuose besislapstančius žmones:



<sup>1</sup> Klausykitės šio žodžio,  
Samarijos kalno moterys, –  
jūs Bašano karvės, –  
engiate vargšus, spardote elgetas,  
sakote savo vyrams:

„Atneškite ko nors išgerti!“

<sup>2</sup> Viešpats DIEVAS prisiekė savo šventumu!

Tikrai ateina jums dienos,

kai jie išvilks jus kabliais

tarsi žuvį ant kabliuko

visas iki paskutinės. (Am 4, 1-2).

